

Petre Curticăpean
OFRANDĂ

**În atenția difuzorilor de carte:
Timbrul literar se virează la
Uniunea Scriitorilor din România,
cont RO 44 RNCB 51010000 171 0001 BCR, Unirea**

Petre Curticăpean

OFRANDĂ

Editura Nico

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CURTICĂPEAN, PETRE

**Ofrandă/ Petre Curticăpean, Târgu-Mureș, Editura
NICO, 2012**

I.S.B.N. 978-606-546-234-2

I. Băciuț, Nicolae (Ed. pref.)

821.135.1-1

**Coperta de Nicolae Băciuț,
Fotografii copertă și ilustrații de Ioan Astăluș**

Editura NICO

Lector Nicolae Băciuț

Apărut 2012

Copyright© Petre Curticăpean 2012

Toate drepturile rezervate

Format 16 /61x86, coli tipu 6,025

Tiparul executat la

SC INTERMEDIA GROUP SRL

Str. Cuza Vodă nr. 57, Târgu-Mureș

România

Geografii literare

Într-un iureș editorial, Petre Curticăpean a publicat în ultimii ani mai multe volume de versuri, parcă răzbunându-se, într-un fel, pe lungile sale perioade de tăcere editorială, prins, cum ar spune N. Steinhardt, în tot felul de angarale administrative, ca profesor, ca director de școală.

Mai evident ca în cărțile anterioare, *Ofrandă* se vrea, explicit, chiar din titlu, postată într-un alt orizont existențial și poetic, autorul punând mai pregnant accent pe sentimentul religios al ființei.

Psalm, Imn, primele două poeme ale noului său demers liric, sunt elecvente pentru această deschidere/opțiune: “Stihurile/ izvorâte din patimă/ și dor/ sunt osanale pioase/ aduse puterilor/ ce m-au zămislit/ și mi-au călăuzit pașii// Sunt picuri de lacrimă/ din aștri – repere/ din care mi-am urzit/ existența” (*Imn*). Poezia devine astfel rugăciune, rugăciunea poezie.

Într-un asemenea cadru, nici nu mai miră titlurile celorlalte cicluri: *Închinare lui Blaga*, *Imnele Transilvaniei*, ca repere ale unei *Geografii intime*, în care Petre Curticăpean își definește fără echivoc locul. Nu doar locul în afinitățile sale elective (într-o descendență a “poetului pătimirii noastre”, Octavian Goga), ci și acel loc al nașterii, matrice a devenirii, cel în care se regăsește și la care se reîntoarce mereu, ca la un izvor de apă vie.

Apropierea de Lucian Blaga și Ioan Alexandru e transparentă, în interogații care vin dinspre un același flux al memoriei.

Poet al Câmpiei, dar și poet al Transilvaniei, Petre Curticăpean nu-și reprimă elanurile patriotice, evocând/ invocând pe Petru Maior, Gheorghe Șincai, Avram Iancu.

Cum aduce în teritoriul poeziei și locuri ale unor întâlniri admirabile: Râciu, Târgu-Mureș, Meștera, Dulcea, Covasna, Arad, Vatra Dornei, ca repere ale regăsirii.

Condiția poetului/poeziei este obsesivă, într-o retorică câtuși de puțin gratuită.

Pentru a-și pune mai bine în valoare universul poetic din acest volum, Petre Curticăpean “recuperează” și câteva poeme din cărțile sale anterioare, care dau rotund acestei etape poetice.

Apropierea sa de pictură îl readuce alături (“ut pictura poesis”), pe Ioan Astăluș, cu o grafică în linii discrete, dar încărcată de metaforă, într-o întâlnire fericită a celor două limbaje ale artei.

NICOLAE BĂCIUȚ

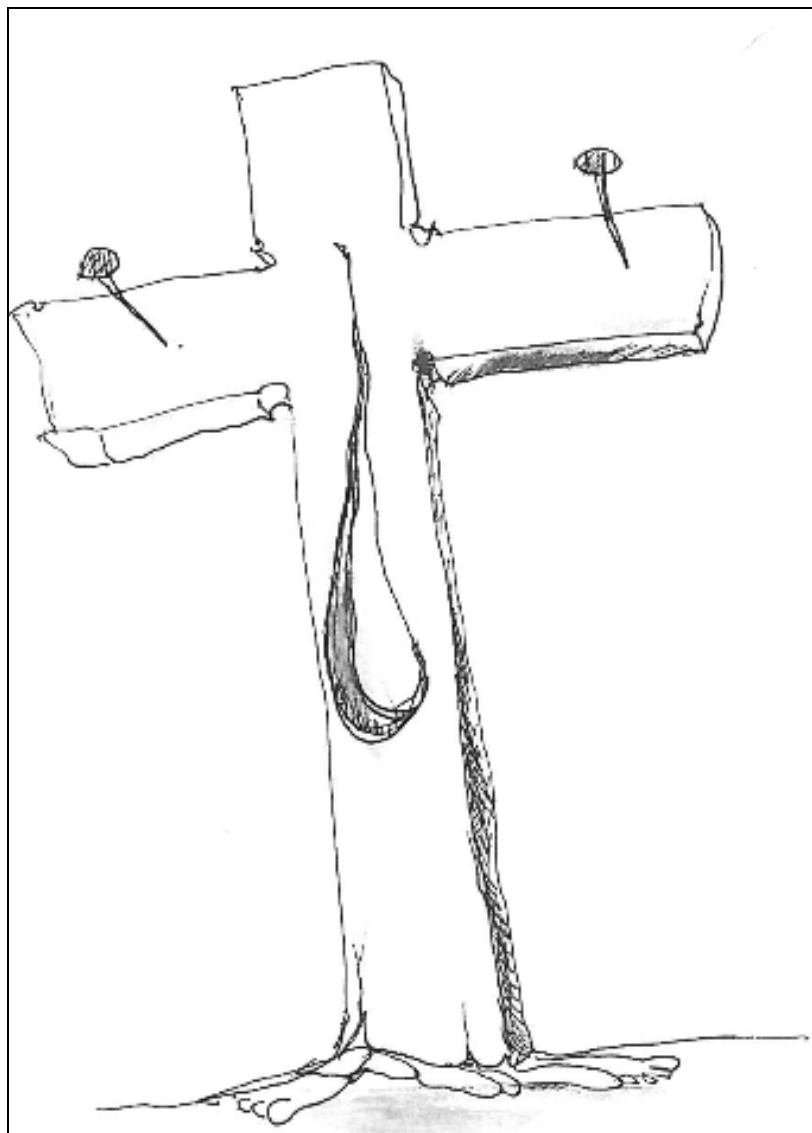
Psalm

*În dimineți
cusute cu lumină
din candelă împărătești
și nori încrâncenați
aduc
din preaplinul
ce-l port
o frandă
cerului
cu luminile sale stelare
și pământului
ce-l calc
și-l împodobesc*

*Stihurile
izvorâte din patimă
și dor
sunt osanale pioase
aduse puterilor*

*ce m-au zămislit
și mi-au călăuzit pașii*

*Sunt picuri de lacrimă
din aștri - repere
din care mi-am urzit
existența*

Imn

*zi după zi
ca un înrăit
devorator de imagini
mă scald
în bogăția infinită
a zilei și-mi
dezmiere privirea cu tot
ce mă-nconjoară
mă scald
în univers
cu voluptatea
de a descoperi
că-i totul altfel
decât ieri și
sunt ferm convins
că mâine
o voi lua de la început
cu aceeași inocență
de aceea*

*în fiecare dimineață
mă-chin zorilor
cu aceeași negrăită
recunoștință
pentru că
mi s-a dat încă
o posibilitate
de a-i vedea*

Închinare

*o viață
am trăit
bucuria de a te regăsi
în fiecare sintagmă
din nemuritoarele
tale scrieri*

*deci
mi se părea normal
să te fac
apropiat fiecăruia*

*și, totuși,
abia târziu,
când eu însumi
am început să
mă închin muzei
am deslușit imensitatea ta,
consonanța cu infinitul,
puterea vrajei*

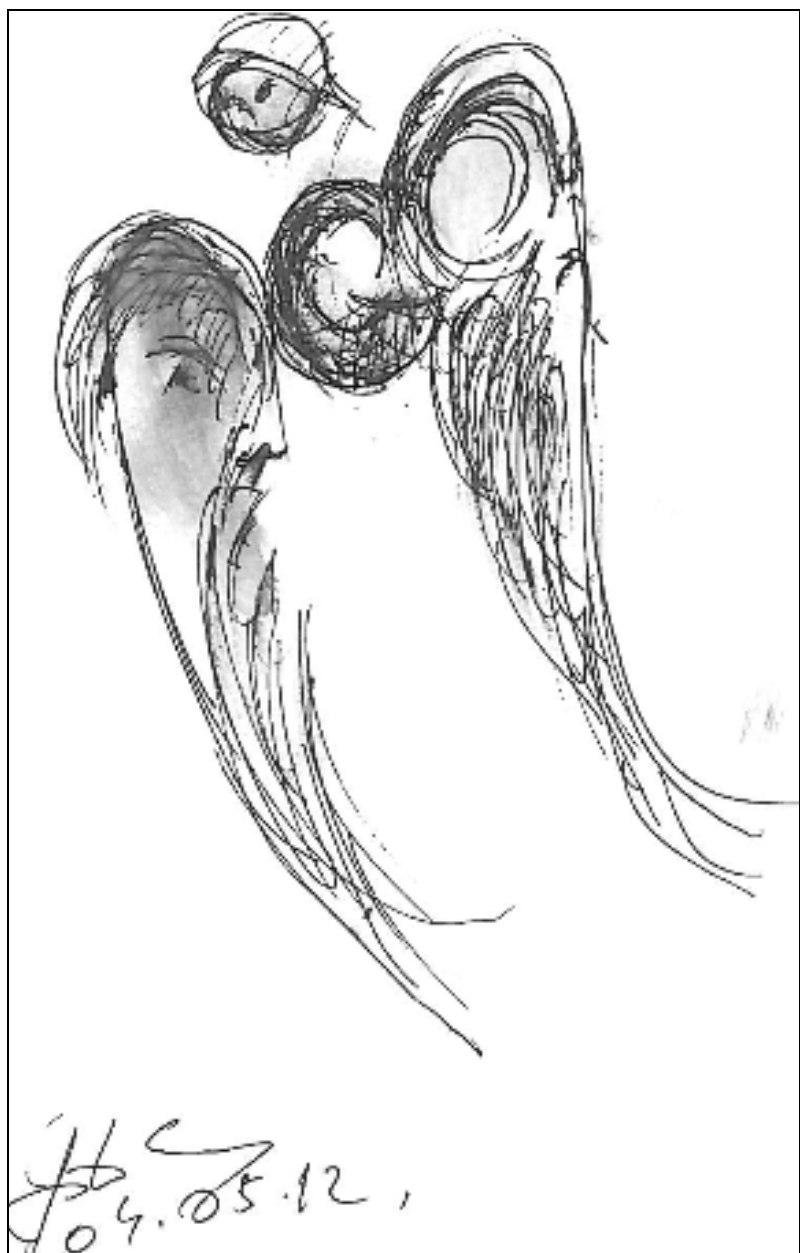
*și, mai ales,
bucuria slujirii
cuvântului sacru,
cu orice preț,
cu orice efort,
până la sacrificiul suprem,
ofrandă pe altarul
poeziei*

*m-am trezit
că am început să
am emoții
rostindu-ți numele
de teama
de a nu-ți respecta îndeajuns
pacea umbrei tale
revărsate generos
asupra întregului neam*

*de aceea
strivesc în fașă
gândul bolnav*

*de singurătate
și mă închin,
pios,
în fața memoriei tale
ce crește mereu
asemenea unui
copac uriaș,
cu fiecare generație,
cu fiecare îndrăgostit
de poezie*

*numai Luceafărul
îți poate lumina
imensitatea
șoptind, cu emoție, și el,
în graiul adierii
frunzelor de tei
eterna
Odă
(în metru antic)*

Scrisoare la post restant

*m-am trezit
scriindu-ți
despre lucruri pe care
nu le spui nimănui
- poate, doar, ție însuși -
și acelea, în gând.*

*sunt
în fața paginii albe
ca la spovedanie
căutându-mi, zelos,
petele de pe conștiință
și încercând
să le scot
prin mărturisire*

*sunt surprins
descoperindu-mă.
parcă nu mă recunosc*

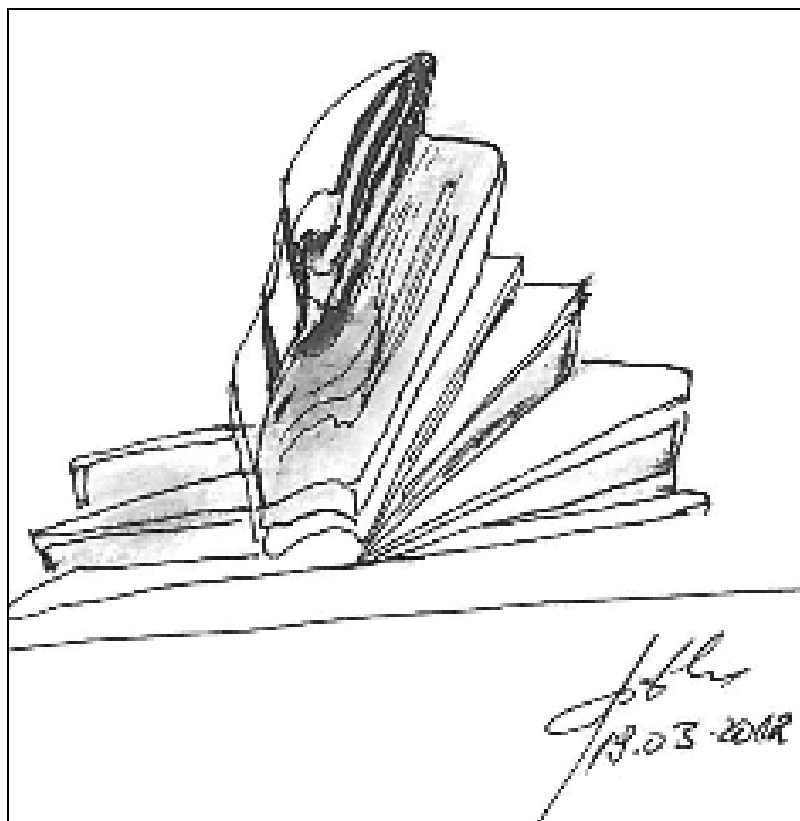
*sau, în orice caz,
nu așa mă așteptam
să fiu*

*chinurile gândului ascuns
și transmis apoi prin vers
sunt mai grele
decât
chinurile facerii
pe care nu le-am trăit
decât, poate,
în închipuire*

*mă surprind
cu câtă patimă
- și detașare -
m-am așternut la scris...
parcă mi-aș scrie
un testament*

desigur

*ți-o voi expedia cândva
la un post-restant
dintr-o gară imaginară
și,
poate,
voi aștepta
să-mi răspunzi*

Ecouri din Goga

*am plecat spre lume
de câți ani nu știu
și mă-ntorc acuma
albit și pustiu*

*nu știu cum se face
deși cunosc locul
nu pot să descopăr
pacea mea și jocul*

*peste tot mă-mpresur
chipuri noi pe Vale
dar nu văd pe nimeni
să-mi mai iasă-n cale*

*prind să-mi caut vorbă
cu timpul ce-adastă
dar nu se dă-n lături
storul din fereastră*

*razele stângace
se pătrund sfioase...
nu-s mai ale mele
sunt din alte case*

*nu-mi găsesc nici chipul
nici sufletu-mi dus...
poate numai vremea
care s-a tot scurs*

*doar pe deal descopăr
umbra alor mei
ce-mi etern veghează
chipul de holtei*

Așteaptă-mă la poarta poeziei

*e o adevărată aventură
să pornești singur
pe tărâmul poeziei*

*de la început
trebuie să știi
că pe tărâmul acesta
nu sunt nici continente
nici țări
ci doar limbi*

*fiecare poezie
este scrisă
într-o limbă
care nu respectă neapărat
apartenența etnică
a autorului*

mulți încearcă să-și găsească identitatea

prin limba în care scriu

desigur

e un fals

întrucât valoarea

adevărata valoare

rezultă nu din cum scrii

ci, mai mult,

din ce scrii

despre cine sau ce

și pentru cine scrii

la fel ca peste tot

sunt și aici munți

și vârfuri

și dealuri

și câmpii întinse, plate,

trebuie doar să le vezi,

să le apreciezi

dintr-un anume

punct al referinței

*tocmai de aceea,
pentru a nu te pierde
în oceanele imense
ai nevoie de un
îndrumător*

*sunt atât de tentante
floricelile sub care
uneori
nu se ascunde nimic*

*lasă-mă, deci,
să fiu îndrumător
pașilor tăi
încă nesiguri
până când vei prinde
mai multă putere*

Tânguire

*în fața ta,
regină a tuturor iubirilor adolescente
vin,
cu flacăra abia mocnită
a clipelor - epoci
purtate de bătrânii neamului
să-ți sărut urmele pașilor
din sufletul meu
pe care l-ai trezit
din letargia adâncă
atârnându-mă
- breloc -
fără să știi ce faci,
lăsându-mă să mă mistui
tăcut
și să mă sting în deșertul
vremelnicelor tale
cazemate
cucerite și uitate
prea lesne*

Singurătate

- sonet -

*sus în vârf mai e o frunză atârând parc-a pomană
resturi, așezate-n straturi, parcă s-ar ținea de mână
ca să nu le risipească nici vișnița păgână
și nici gândul singuratic ce le ceartă cu dojană*

*lângă troița cea veche plânge-vrabie bătrână
după puii ce-au lăsat-o căutându-și singuri hrana
îi bocește că sunt singuri prinși în viața cea vicleană...
și cât i-a rugat sărmana lângă ea să mai rămână*

*își ascunde ciocu-n aripi și visează-a primăvară
să aducă iar din ouă alți urmași s-o părăsească ...
și nu-i nimeni s-o audă. bate crivățu-ntr-o doară*

*peste munte cade brumă alungind umbre spre seară
și nimic n-o mai ajută să rămână, să privească
iar în vârf mai e o frunză atârând parc-a pomană*

Pe înserat

- sonet -

*când luna, boț de aur, se cațără pe ceruri
și-mprăștie pe dealuri sclipiri de diamante
culori desprinse parcă din vechile pliante
părelnice imagini din nopțile cu geruri*

*croială de fantasme se mistuie-n eteruri
și prin halouri mișcă pe torsuri de bacante
țesând himere lunge, în împletiri savante
cu armăsari hipnotici înveșmântați în neguri*

*licoarea opalină se scurge pe sub glie
adapă-n stropi de viață tot ce s-ascunde-n vis
ca îngerul de pază pudrat cu giuvaieruri*

*să-ntâmpine hieratic celesta bogăție
din bolta fermecată de unde-a fost trimis
iar luna boț de aur se cațără pe ceruri*

Convingeri

*nu pot să mă plâng...
am făcut destule până acum,
și bune, și rele ...
mi-am istovit și timpul
și cugetul
să marchez drumul meu
cu borne
pe care, dacă mă întorc,
să le pot recunoaște.*

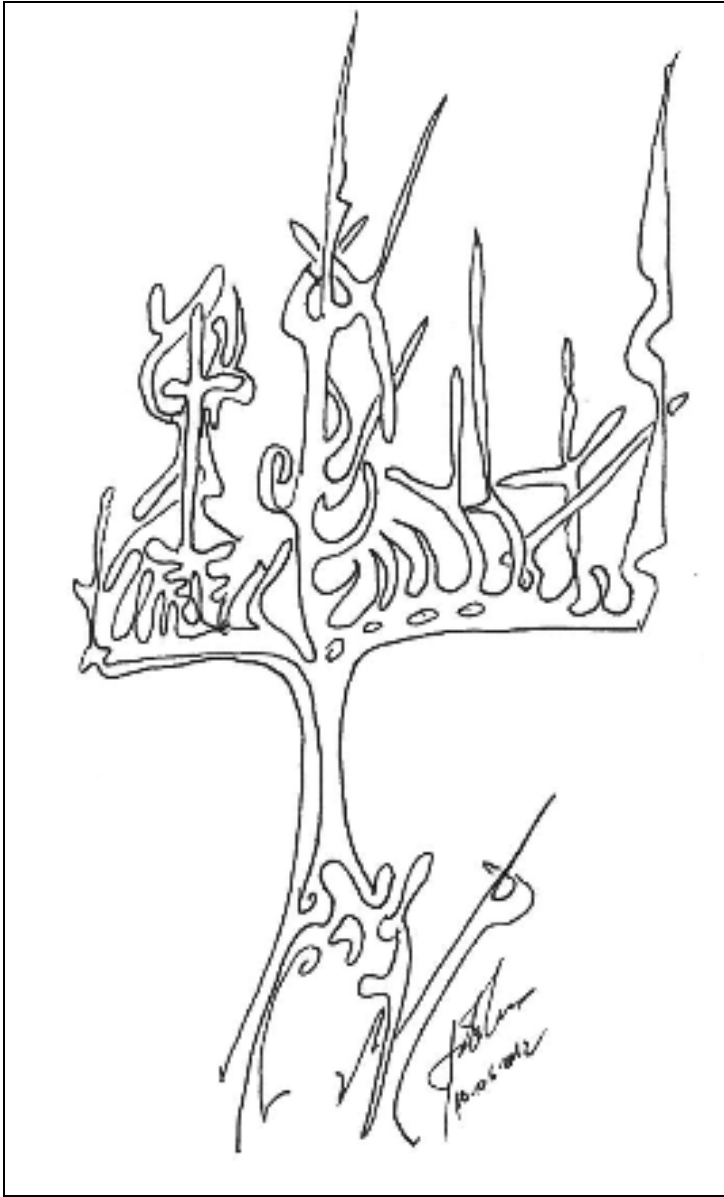
*nu știu cum se face
dar oricât mă străduiesc
să văd ceva în urma mea
nu observ mare lucru...
poate a început
să mă lase vederea...*

*ar trebui
să-mi schimb ochelarii*

Bilanț ??

*cât am putut
de când mă știu
am dat...
cred că
n-am rămas dator
nimănui
eventual, poate, mie însumi,
dar nu știu de ce
mă justific??
și în fața cui??
am fost mereu de părere
că pentru tot ce faci
să nu aștepți nimic,
nici măcar
un pahar cu apă.
și totuși
ce bine-i când,
întors pentru o clipă
din drum,
te recunoaște lumea!...*

ÎNCHINARE LUI BLAGA

Pax magna

*eu cred că veșnicia s-a născut la sat
aici e-atâta liniște în jur
iar cerul nopții pare mai curat
în întunericul adânc și pur*

*mă-ntorc spre zi cu meșterii grăbiți
să-nceapă iar un zid trântit în vis
s-aștepte Ane bune de zidit
și azime dospite-n paradis*

*un car celest să-i poarte spre zenit
pe cei porniți în cruciade, blând
să cânte Pan, pe fluier răstignit
cu-ncreștinați păianjeni adăstând*

*în lan să crească maci roșind poteci
goruni bolind la margine de crâng
ulciorul sfânt să susure în veci...
să-ntunecăm încet ca un colind*

Recviem la Lancrăm

- sonet -

*bătrâne semne-nchipuiesc năluci
în spațiul mioritic blând răsună
neprihănite glasuri din porunci
izbite-n geamuri razele de lună*

*poleiul alb îmbătrânit pe cruci
mânjind ninsori scornite în furtună
lacrimă - sat, încovoiat sub prunci
și cântăreți bolnavi doinind în strună*

*spre cer deschis-am ochii și spre lunci
pe când din aștri mi-au urzit cunună
în casa sfântă-a popii, la răscruci*

*de grele patimi, ursitoarea bună,
clătît în geană de zenit, atunci,
m-a învățat cum rime se-mpreună*

La cumpeni de dor

*la cumpeni de dor
pe munți
se ridică neguri
duhnind a somn*

*laudă semințelor
încă nenăscute.
buimac
îmi pare
că din Scaunul Domnului
privește Anonimul
cenzurându-ne
rațiunea și cântarea*

*sub văluri de fum
... Daria
șoptește POETULUI
să iasă,
să coboare,*

*scriind cu noroi pe
ochii orbilor
spre a le da
lumină.*

mister deschis.

Pașii profetului

*la poarta țintirimului
pe coasta de deal,
din străfunduri de veac,
sună obosite
clopotele
în pieptul unui turn.*

*sunt desprinse parcă
din cărțile cu pagini zdrențuite
de urme de degete
boante
obișnuite mai mult
cu coarnele plugului.
vestesc asfințit
de mare trecere.*

*vestesc priveghiul
- ospățul sfânt -
de-mperechere*

*cu zânele - mumele
sub frunze
ferite de lună.*

*prin nori se aud
pașii profetului
chemând la vecernie.*

Rondel cruciat

*iar au pornit copiii-n cruciade
și până-n cer roiesc în jur tăceri
abia desprinși de mumele nomade
spre-un orizont porniți din nicăieri*

*urmează-un Teodul spre baricade
nălțate valuri, silnice-adieri,
iar au pornit copiii-n cruciade
și până-n cer roiesc în jur tăceri*

*trec rumegând străvechi upanișade
cu tâlcul în tomnatice-nserări
prinos de vinovate-ntârzieri...
nescrise veșnicii devin balade*

iar au pornit copiii-n cruciade

În lan

*necunoscute sunt
cărările tale,
Doamne,
în van caut noimă
zborului columbei*

*lupii pasc
privești cu miei
în lumină de Paște*

*mișoase liniști
tescuiesc
peste mistere
serafice inmuri
preamărind nemurirea
în somn bănuie
la umbră de maci*

Plâns la curtea-nsinguratului

*Maestre, lotrii mi-au tăiat gorunul.
azi nu mai joacă ielele în zori
uitat de parce piere-n neguri drumul
și sună ceasu-n negre sărbători*

*în lan nu se mai joacă june fete
că-n lan nu crește grâu ci buruieni
nu mai găsesc nici maci să se desfete
ori să-și viseze-alesul prin poieni*

*e-un fum căzut pe munte și pe vale
iar meșterii, zidari de mânăstiri,
înălță azi palate triumfale
cu-acoperiș de tablă cu sclipiri*

*visează greierușa zboruri lunge
izvorul pur și turle până-n cer
bătrânul Pan începe-acum a plânge
mirabile semințe frânte-n ger*

*poate s-ar cuveni, uniți în cete,
să-ncepem cruciade pe pământ
și-n loc de steagul pus pe parapete
să ne-nfășăm în giulgiu de cuvânt*

*bunul Zamolxe fie-ne povață
clopotul stins să bată-n vechiul trunchi
să ne scăldăm, bolnavi de altă viață
și-n Lancrăm să ne-ntoarcem în genunchi*

Primăvară

*e primăvară la Sebeș.
zeul cel orb caută
sub năstureii mici de lână
cornițele mieilor
să ne vestească minunea*

*oamenii locului
încă mai târguiesc
semințe mirabile
pe care să le-ascundă
sub brazde*

*tăcutele păsări
își leapădă ouăle
în cuiburi străine...
viața se scurge zgomotos
ca albiu umflate în primăvară*

izvorul din Lanocrăm

astâmpără
setea îndrăgostiților
în vreme ce
POETUL
iși caută zadarnic
un costum pe potrivă
din munții sâlhui
în care să-și odihnească
sufletul

IMNELE TRANSILVANIEI

Regretatului coleg IOAN ALEXANDRU

Litanie, toamna

*E toamnă târzie pe valea Comlodului
Și fumul se lasă alene pe sate
Târziu, trec în noapte, peste dealuri străbunii
Să-și caute sălaș pe poteci înghețate*

*Își poartă-n desagi sau în traistă merinde
Adunate prin ani de pe-aiurea cu sârg
Să rămână urmașilor temelie de neam
Spre a nu fi în veac doar o vacă la târg*

*La Căpuș, Petru Maior, e-acasă la el.
Uriaș îl simțim împietrind căpătâi
Iar ISTORIA PENTRU ÎNCEPUTUL ROMÂNILOR
E abecedarul nostru dintâi.*

*Cu toate că-i toamnă, seva sfântă adapă
Risipindu-se-n oameni și-ntărindu-i. Solemn,
În umbra lui Maior, receptăm ca pe-o moaște
Povara istoriei, al strămoșilor semn*

*Din Râciu, din Căpuș, din Budâi, de oriunde
Câmpia-și înalță în noapte făclii,
Înalte cetăți pentru vegherea neamului,
Albastre coloane, toți morții lui, vii*

*Toamna aceasta ne-nvăluie goală și rece
Oftând pentru fiii de sub fiecă pas,
Revărsându-se-n noi, biruitoare clopote
Pentru toate diminețile ce ne-au mai rămas*

Voievodului întru carte GHEORGHE ȘINCAI

*Într-un geros sfârșit de februarie
A deschis către lume ochii vioi
Avid, curios, îndreptați spre tărie
Să-l cuprindă imensul de lumină puhoi*

*Pe-o cale de sanie urcând cu-anevoie
Mai întâi sus pe Dâlmă, pe la Grecu apoi
Părăsea Râciul care i-a dat viață
Spre Șamșudul atât de supus la nevoi*

*Și-a crescut învățând nu doar românește
Limba sfântă-a strămoșilor făgărășeni
Ci și ungurește, ca-n părțile locului,
În primele clase, cu multe dojeni.*

*La Târgu-Mureș îl poartă pașii năvalnici
Întrecând la carte copiii de domn
Impunându-se greu, cu enorme eforturi
Petrecând peste carte multe nopți de nesomn.*

Când la Blaj a pătruns, urmându-și chemarea

*Știa negreșit ce avea să-l îndrume
Motiv pentru care cei cu puterea
L-au trimis departe, la școli cu renume.*

*La Roma a stat, multe cărți a deschide
Și-a extrage tot ce-i privea pe români
Devenind, în De Propaganda Fide,
Sol înțelept al neamului străbun.*

*Viena apoi și Oradea și Pesta
Și iarăși la Mureș a urmat prin cetate,
Să-și sfâșie anii prin judecăți stupide*

*Să deschidă școli multe pentru românii din sate.
În sacrul său Hronic, cu paginile sfinte,
Ce-l purta cu mândrie în desaga cârpită
Ne regăsim curați, cum am fost dinainte
Într-o curgere ce nu putea fi oprită.*

*Azi, când numele tău, doamne Gheorghe Șincai,
A devenit simbol pentru jertfa totală,
Un neam ți se-nchină, prin tinerii săi,
Oferindu-ți, postum, mărire și fală*

Domn

*Două veacuri plâng zăpezi
Peste drumuri în câmpie
De când vrut-ai să te pierzi
Înzeit întru vecie*

*Ne-ai lăsat neșterse urme
Pe câmpia ta domoală
Doar un HRONIC și un nume
Nemurit în cărți de școală*

Să te-nsoțească acolo...

*Poezie scrisă la trecerea în neființă
a poetului GRIGORE VIERU cel
ce mi-a oferit două autografe de
excepție*

*Târziu în noapte oare te-a durut
Că ai rămas doar dincolo de Prut?...
Și nu mai poți iubirea să-ți alini
La-ndepărtații, de acum, vecini*

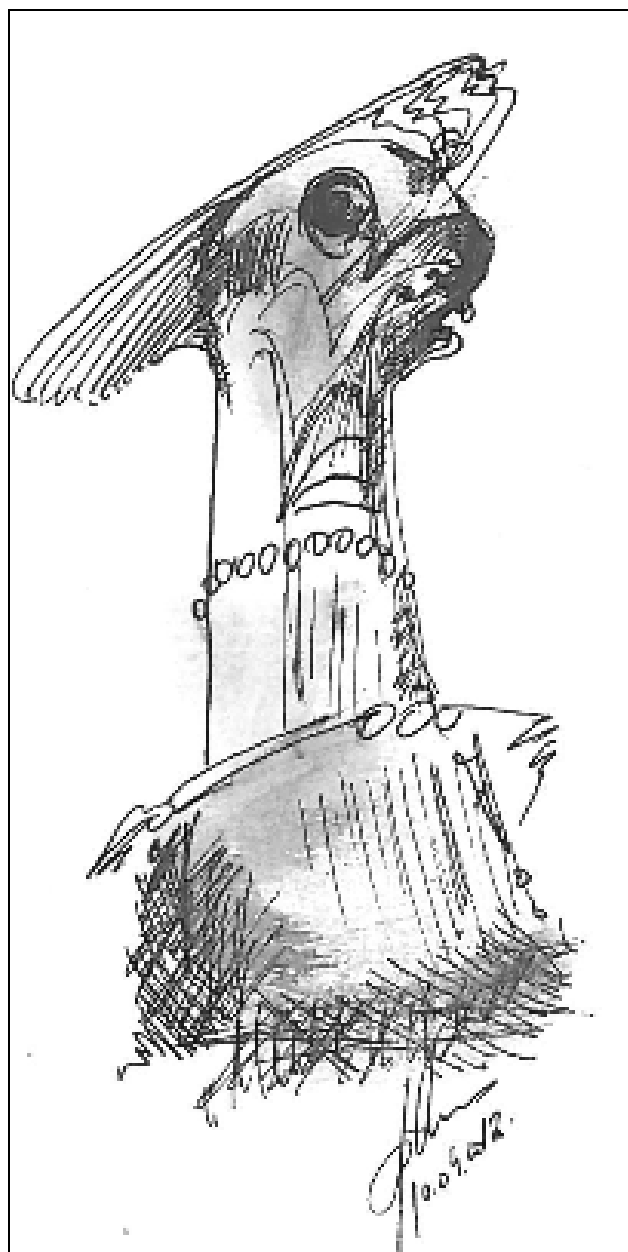
*Preabunule Grigore, ai plecat
Lăsând să zboare înapoi, spre sat,
Tot roiul pur de vise îngerești
Ce le spunea măicuța din povești.*

*Pesemne te-ai grăbit s-ajungi în Rai.
Să-mbrățișezi pe sfântul tău, Mihai,
Și-apoi cu Doina și Ion al ei
Să-i cerni nainte-i florile de tei*

*Azi ne-a rămas doar versul tău preasfânt,
Comori de mângâiere prin cuvânt,
Dar te-nsoțească-acolo, unde pleci,
Că te-am iubit și te-om iubi în veci*

*Ce singuri ne-ai lăsat!... Rămas-a doar
Umbra de pași hieratici prin altar...
Tu du în ceruri, dincolo de ființă,
Neamul ce plânge încă-n suferință.*

*E mult prea jalnic acest "vis răbdat".
Se dezbinară frații, și-i păcat.
Să-i spui și LUI povestea lor amară
Că încă mai visăm să fim O ȚARĂ.*

Duhul lui Iancu

*Nimfe trec umbrind poteci
Neguri în tăceri chemând
Pe când se mistuie, reci
Doine triste, de comând*

*Dinspre codri se strecor
Taine ce se pierd în fum
Prăvălite în ponor
Ori pierdute-n colb de drum.*

*Straniu plâng oftări prelungi...
Pe un fluier obosit
Cruciade stinse-n rugi
De copii furați din mit.*

*Lângă fluier, pururi treaz,
Iancu-n vreme s-a-mpietrit,
Sfânt simbol, umbrit de brazi
Și tronând în infinit.*

*Când prin munți adie vânt
Și deșteaptă în ecou
Duhul lui revine, sfânt,
Cu trecutul lui, erou*

La Prut

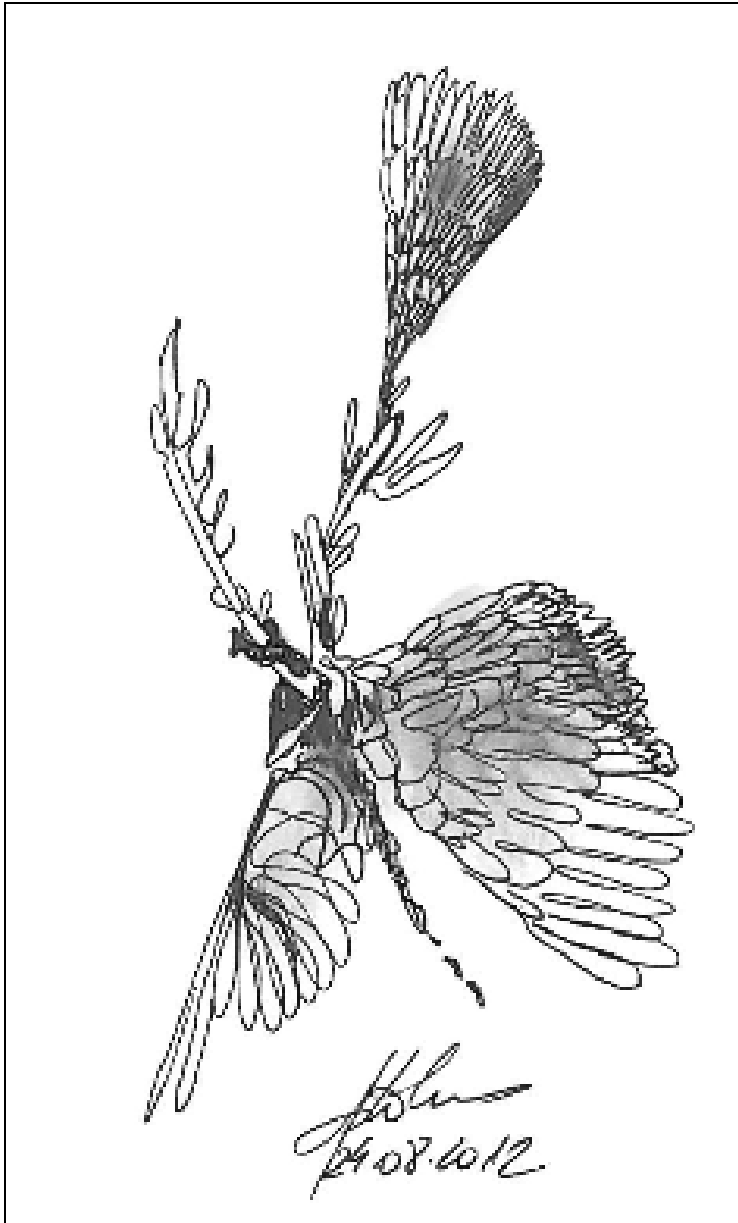
*La Prut nu e hotar de țară
Așa cum azi se scrie-n cărți.
Acestea-s vorbe de ocară
Că-s frați pe ambele lui părți*

*La Prut balada spune încă
Jelind pe baciul ortoman
Ce-și plânge turma risipită
Și dijmuită de dușman*

*Iar când în zori mijește soare
La Prut curg lacrimi din senin
Și nu mai e parfum în floare
Ci stropi de ură și venin*

*Doar când și când în miez de noapte
Mai răbufnește din bătrâni
Un ideal ce-l spun în șoapte
La Prut copiii de români*

*Din a istoriei genune
Mai cerne-o geană în amiezi
Chiar de speranța n-are nume
Că-i ferecată în obezi*

Recitind ILIADA

*la o primă lectură
am aflat motivul
războiului troian
pornit de la frumoasa Elena*

*mai știam și de Priam
de Menelau, de Agamemnon,
Achile și de-atâția alții
ce-au săvârșit minuni de vitejie,
și-au înroșit frumoasele straie
cu sângele celor uciși
spre slava lor și a frumoasei furate*

*recitind
și rumegând mai bine
cele citite
constat cu stupeoare
că, de fapt,
vinovată de finalul cumplit*

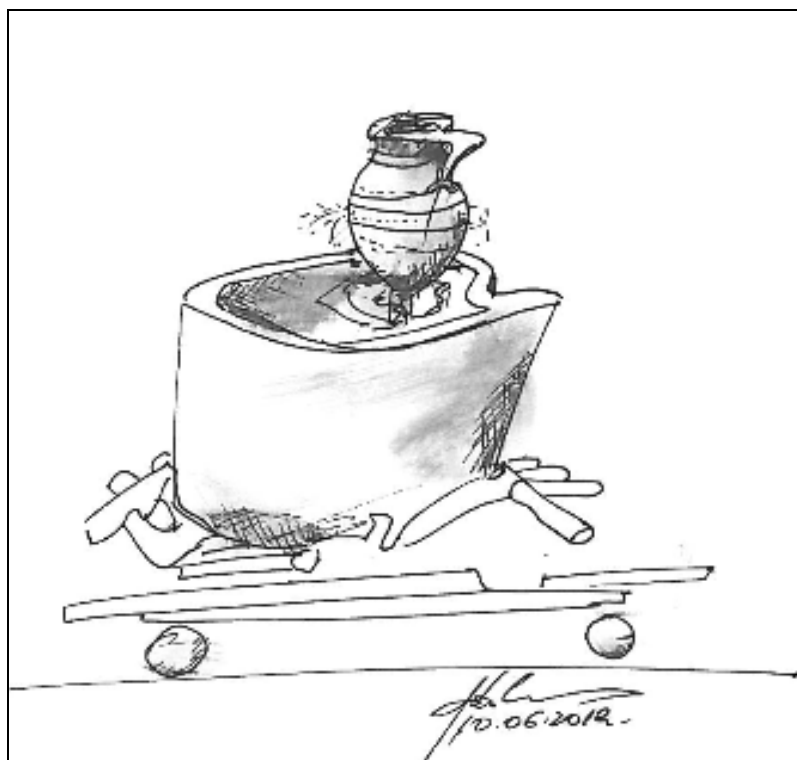
al cetății
nu e nici pe departe Elena
ci o altă femeie
total neînsemnată,
nebăgată în seamă,
e vorba de sclava Briseis
despre care Homer
- poate n-a observat ??? -
dar nu ne spune
nici măcar că era frumoasă
sau plină de nuri -
știm doar
că mai-marele Agamemnon
atras (se pare !!) de aceasta
i-a luat-o lui Achile
stârnindu-i "patima crudă",
și "mânia"
care l-a făcut
să se retragă din luptă,
cauză pentru care pieri
prietenu-i Patrocle

*atunci mi-am zis:
iată că
ființa aceasta obscură
a răsturnat
- fără să știe -
istoria*

*o fi având și ea
războiul ei??
mărunt, ca și ea,
dar cu atâtea consecințe??!*

*oare n-ar fi cazul
să rejudecăm istoria
din alte perspective
- mai realiste ??*

*oare câte "slave obscure"
n-au stat la baza
atâtor întâmplări
iar noi le atribuim altora?!?*

GEOGRAFIE INTIMĂ

Acasă, la RÂCIU, pe vremuri

Mi-aduc aminte

că

în vremea copilăriei mele

- foarte greu îmi vine să cred

că a fost și aceasta -

la Râciu era

o adevărată

oază a animalelor.

Cele mai multe erau vitele,

majoritatea albe

nicidecum negre.

Porcii erau

duși de dimineață,

asemenea vitelor,

la păscut

după grui.

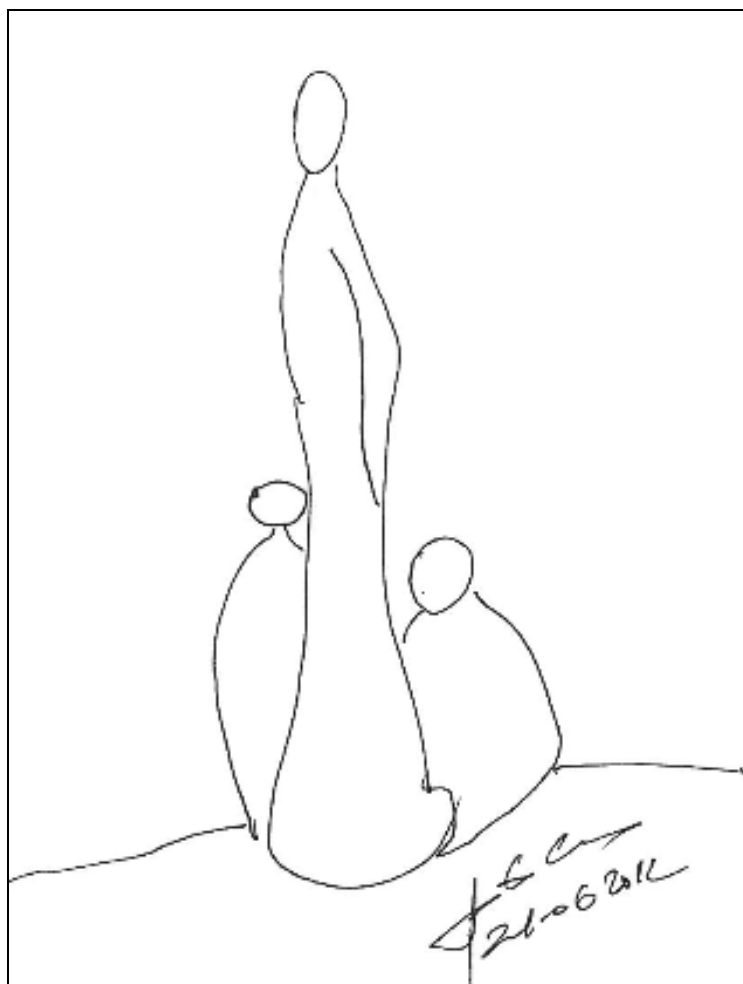
Oile, urmând tradiția,

plecau în transhumanță.

Datorită acestei realități

*domina, tutelar,
o liniște
ce-și făcea simțită prezența
și în oameni
ce parcă-și ascundeau
în tainițe Eul,
de teamă
să nu-l trezească cineva*

(Din vol. "Coloanele câmpiei")

Acasă

Pe Vale

*era așezată o casă,
nu mai frumoasă decât altele
și nici mai mare.*

*Pentru mine era mai deosebită
pentru că era a mea.*

*Și azi mai văd,
când închid ochii,
fumul alb*

*ridicându-se alene
aducând osanale*

*Celui de Sus
pentru că mi-a dat
traiful.*

*Acolo
se întretaie
aortele sufletului meu
rătăcit.*

Prin ele pulsează

*sufletul satului.
dacă stau
și ascult
aud cățelul pământului
lătrând la toți
care au agresat
liniștea pământului meu.*

(Din vol. "Arome târzii")

Caleidoscop

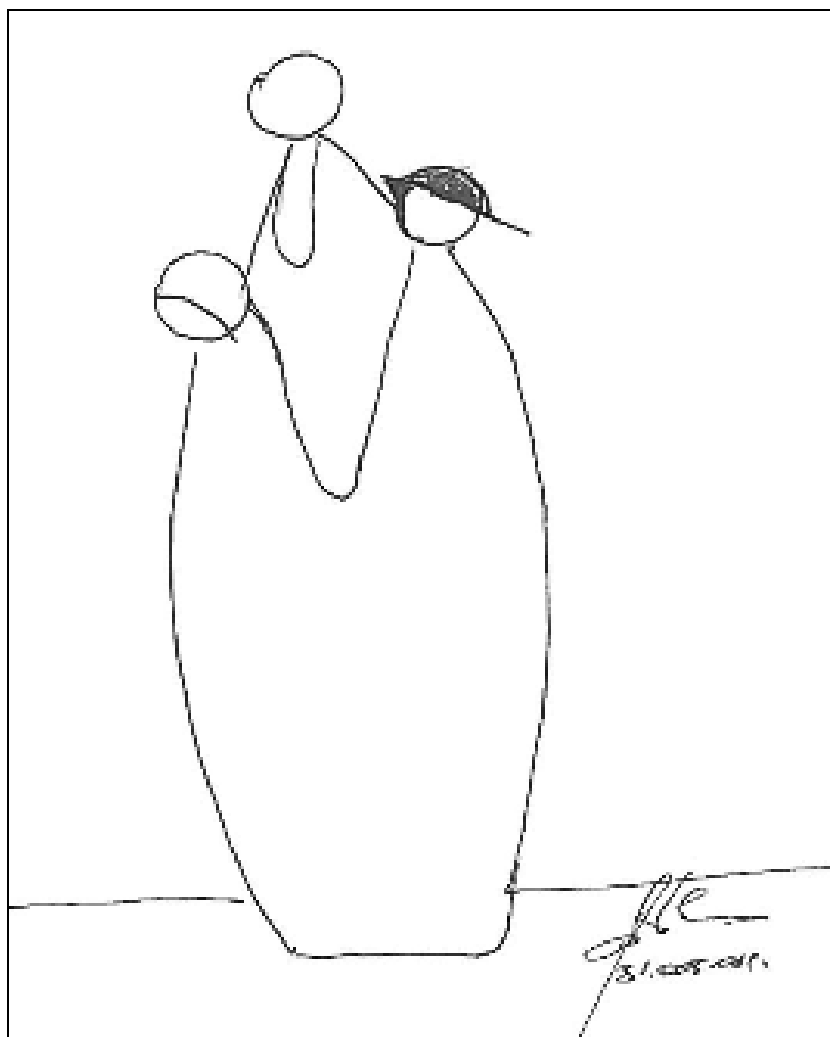
*De la Prisăci privesc spre Coasta Mare,
Aud cum bate vântul prin stejari,
Culeg din iarbă fructele amare,
Căzute din cireșii seculari.*

*Îmi vine-n gând ison de doină veche,
Dar nu-ndrăznesc s-o dărui nimănui,
Doar caii-aleargă urmăriți de streche,
Pe când tăcut vreau gândul să-l încui.*

*E-atâta pace-n ziua asta sfântă,
Însingurat, trăiesc din amintiri,
Dinspre pășune ciocârlia cântă,
Ascunsă-n cer, pierdută de priviri.*

*În vale, Râciul, e un caleidoscop
Din care-apare câte-un rest de drum,
Tresare clipă dintr-un vârful de plop,
Dar piere iarăși ca un fir de fum.*

(Din vol. "Coloanele câmpiei ")

Târg de țară. La Râciu

*în sat e-un zumzet ca în stup
căci au venit cu mic, cu mare
e târg de țară, și-orice grup
vrea să se-audă cât mai tare*

*pe pod la Stupătură-i plin
că jos, la Roata, jocu-i viu
e-un nor de praf iar dinspre târg
orice chemare-i în pustiu*

*oboru-i plin de porci și vaci
chemându-se în limba lor
se bea rachiu și vin în draci
și-i voie bună în popor*

*tinerii, întâlniți abia,
se plâng spunând din gură-n gură
că îi așteaptă-o seară grea
la bal în Casa de Cultură*

*Sfântul Ilie i-a chemat
pe toți la marea sărbătoare
e vânzoleală mare-n sat
ca-n stupu-nnebunit de soare*

A înflorit magnolia la TÂRGU-MUREȘ

*La Târgu-Mureș
a înflorit magnolia
și în grădini
a nins Dumnezeu
cu flori albe
de meri și peri;
straturile emană
mireasmă dulce
de flori multicolore.
E primăvară în toi
și grupuri
gălăgioase
de tineri
alungă tristețile.
Mi-am agățat
în cui albastru
toamnele și iernile
și-am semănat
cu speranțe de*

*zile bune
cărările
umbrite de fluturi.
Încerc
să mă bucur
de bogăția de
culori
și să găsesc
peste atâția ani
busuiocul încrederii
în mâine*

Plouă. La Meștera

E soare.

E atât de senin încât

crezi că zenitul e

mai albastru

decât albastrul însuși...

Deodată,

de după codrul nesfârșit,

din dreapta,

apare

o umbră de nori.

E destul.

Parcă adunate din toate

cotloanele întunericului

cohortele de nori vin

să acopere

tot ce până atunci fusese senin.

Parcă s-a dezlănțuit

apocalipsa.

Atât de cumplite sunt

*tunetele și fulgerele
ce te-mpresoară.*

*Ploaia
potopește pământul
de parcă
s-au deschis toate barierele
cerului...
Crezi că se termină totul...
Dar, trece o oră
și-i totul la fel de senin
și-i iarba mai verde
și-albastrul mai albastru.
Oare a fost totul
doar o părere?...*

(Din vol. "Arome târzii")

Toamnă. La COVASNA

*E toamnă plină cu miros de cramă
Și-un cer albastru mai senin ca vara,
Spre munte, colorate cu aramă,
Se-ntind coline unduindu-și para.*

*E-atâta pace-n valea asta sfântă,
Cu poame și mușcate-n orice casă,
Pârâul, care sub fereastră cântă,
Și vinul bun te-așteaptă pe terasă.*

*De prin grădini te-ademenesc văpăi
De fructe și de flori cum n-am văzut,
Cu iarbă și cu fân clădit în clăi...
E-o liniște, ca-n rai, la început.*

*Te-mbie grădina Edenului la vis,
În înserat e-o muzică divină
Te-așteaptă coala albă pentru scris
Iar inima ți-e ca o matcă plină.*

*Nicicând trăirea n-a fost mai frumoasă,
Chiar de s-adună norii la povarnă
E-o fericire pură și aleasă,
C-ai vrea să țină până-n prag de iarnă.*

*Ce miere poartă în cuvânt COVASNA,
La ceasul când se mistuie priceasna...
Târziu, tomnatic, te-mpresoară boarea
Iar de pe munți te-nvăluie răcoarea.*

*Dar clipa trece. Doamne, ce păcat,
Că totu-i drămuț și cumpătat...
Ne-ntoarcem iar la traiul cunoscut
Visând la toamna altui început.*

(Din vol. "Miresme târzii")

Sufletele străbunilor mei

*Nicicând
priveștiștea nu m-a
impresionat atât
cum cea văzută
de la Cetatea Zânelor
din munții Covasnei
unde au rămas încă
ruinele cetății
dacilor liberi*

*Spre văi
privirea se odihnea
peste-acest sfânt pământ
românesc
atât de zbuciumat
de pofte*

*Simțeam
cu fiecă bătăie de frunză*

*sub vântul tomnatic
sufletele străbunilor mei
înhămați eternei porunci
a păstrării
pământului sacru*

*Simțeam
cum doream să rămân
în vecie
pe vârful bântuit de memorii
alături de stafiile
dacilor mei nesupuși*

*(Din vol. "La poarta dinspre
soare-apune")*

Străbunele sihle

*Sucombă stinse
razele lunii
pe cetini bătrâne
Valea Covasnei
se mistuie-n chinuri
s-adoarmă
bolnavă de-atâtea
tăceri nesfârșite*

*Din ruinele cetății dacice
coboară-n cohorte
vitejii
să apere străbunele sihle
de lupii flămânzi
de pământuri*

*Valea Zânelor
clocotește
de cântecele lor
tăcute*

(Din vol. "La poarta dinspre soare-apune")

Toamnă pe alei. La VATRA DORNEI

*Se lasă toamna blândă peste dealuri,
Un soare pal se mistuie discret
Lăsând visarea să se scurgă-ncet,
peste uitate vise, idealuri.*

*Pe Dorne norii-și fac poteci hoțești
Și serile-s mai reci; pe la răscruci
Întârzie domnițe ștremgărești,
Privindu-ne agale, cu ochi dulci.*

*Prin parcul uriaș se-ncing idile
Și veverițe se momesc cu nuci,
Se scurg, de-a valma, zile după zile
Peste destine-ascunse de uluci.*

*Mă pierd în taine, martor indiscret,
Și mă retrag în mine, nepătruns,
În fața colii redevin poet,
Pierdut în Dorna sfântă și ascuns.*

(Din vol. "Mofete de foc")

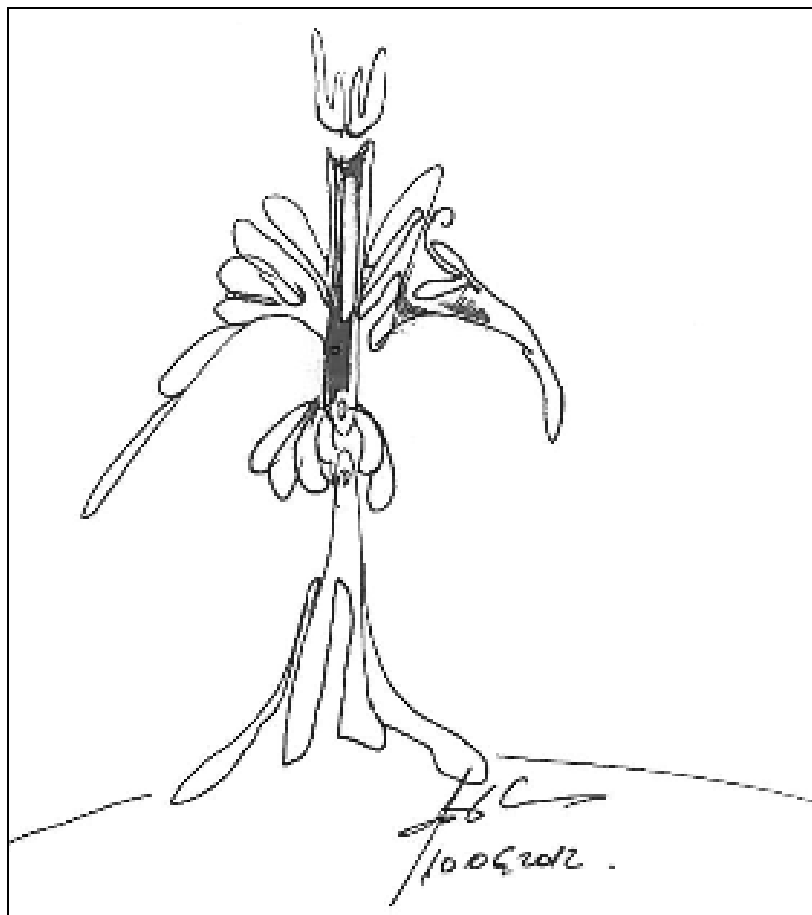
La ARAD. În cetate

*Pe Mureș trecut-am cu bacul cândva,
În straie kaki, militare,
Imaginem alarme și-atacuri de undeva,
Săpând șanțuri de-autoapărare*

*Defilam în neștire, băteam pasul de front,
Cântam biruinți nepurtate,
Inamicii - teoretic - praf i-am făcut
În trageri de zi și de noapte.*

*Când oare-au fost toate, că-i tare demult?...
Azi, viu e-un remember nostalgic
Ce-ncearcă să-nvie un timp revolut
Din somnul trecutului magic.*

(Din vol. "Miresme târzii ")

La DULCEA

*fără răni, prin vad de rouă
trece vânt în haină nouă
să-mi dezmierde, vai, tomnatic,
pasul prins în dans lunatic.*

*blând așterne Dulcea-n munte
peste ape nebăute
pod luminii de sub ierbi
mersul cârdului de cerbi.*

*stau la geam, spălat pe față
de vântul de dimineață
și aștern în rime sfinte
bucuria în cuvinte*

*fiarele pădurilor
beau dulceață din izvor
iar din nalt coboară pace
ninsă-n rima mea stângace*

*nemișcat, în aer rece
martor timpului ce trece
mă cufund, cuprins de teamă-n
frumusețea-i fără seamăn.*

ADDENDA

atâția nori s-au adunat pe cerul meu

demult n-am mai văzut

soarele

pe cerul meu

s-au vălătucit norii

și-mi vine greu

să mai ies

cu cămășile mele

cu mâneci scurte

la care țineam atât

probabil

nu m-am bucurat destul

de încheierea ploilor

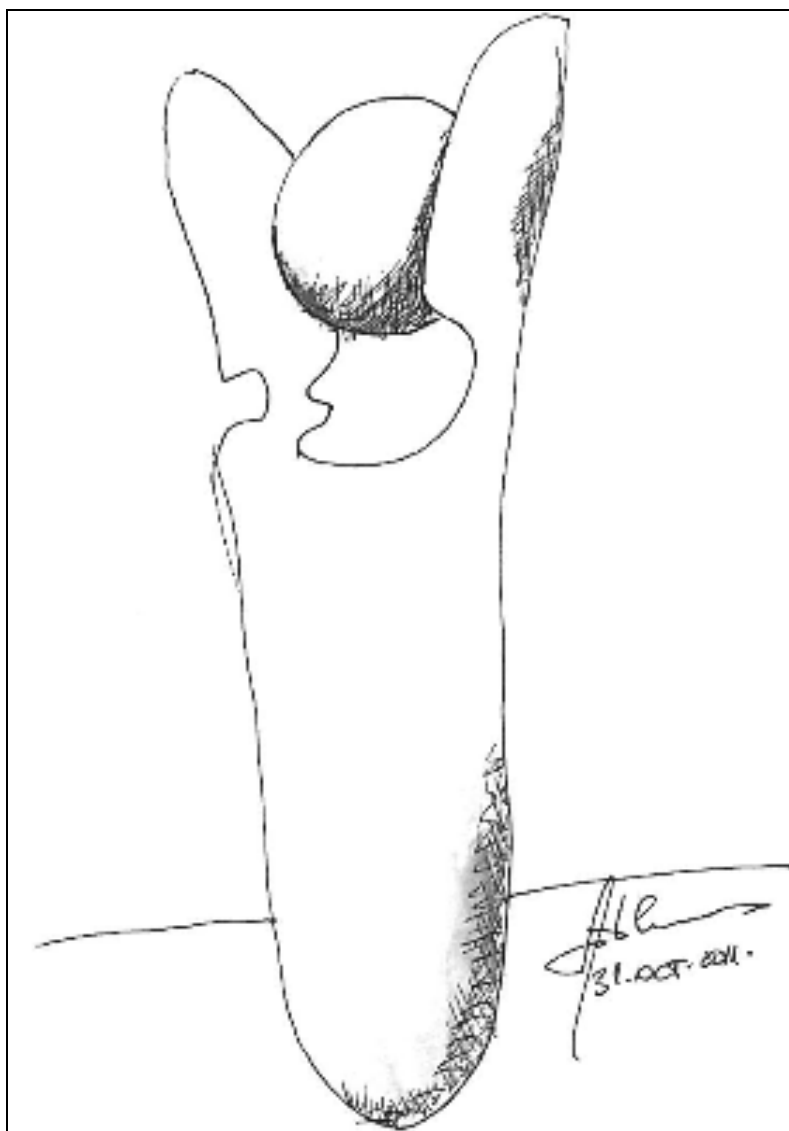
de primăvară

și-am rămas

ancorat

în aceleași neguri

*Doamne,
ajută-mă să ies,
redă-mi pe buze
zâmbetul de altădată
și cântecul
cu care țineam ison
bucuriilor diurne*

Zămislire

ziua

suge din pieptul cel negru

al nopții

laptele

care o va face mai puternică

biruind tenebrele

din adâncuri

sâmburele de lumină

încolțește

mai întâi firav

apoi din ce în ce mai trufaș

rumenind norii

sâmburii de lumină

sâmburii speranței

- ea, care moare ultima -

mă mistuie

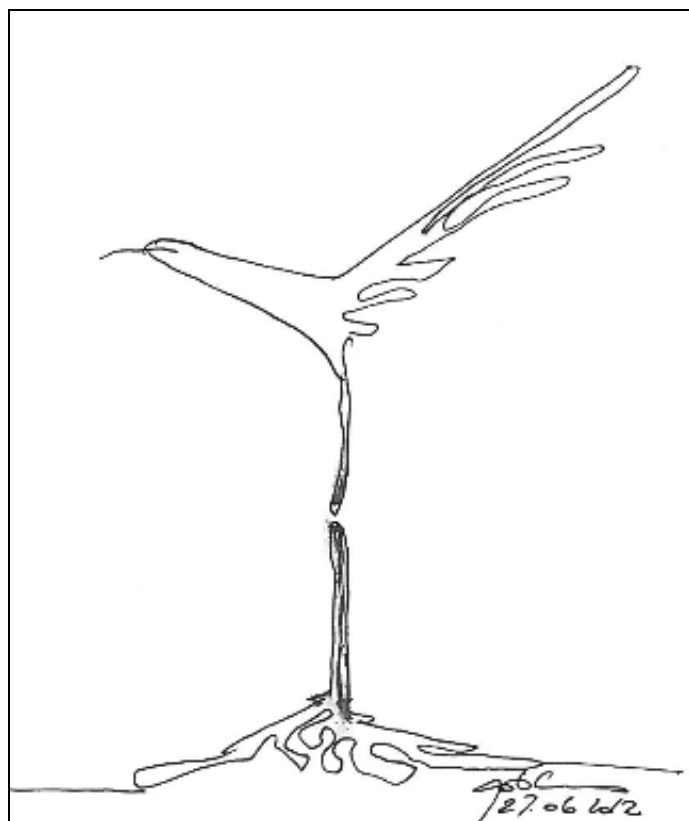
dar mă și oțolesc

*pentru ziua
ce-o aştept
s-o iau de la capăt*

Elegie de cireșe amare

*în sfârșit,
am găsit mult-căutatele
cireșe amare...
n-am de gând să fac din ele
dulceață ori cireșată
mă gândesc,
mai degrabă,
să le orânduiesc
într-o elegie
în care să concentrez
toate iubirile
ce mi-au tulburat
inima
voi regăsi
(poate??)
miresmele lor
și aromele dulci-amăruii??
sincer
mi-e teamă de*

*ce va ieși,
și, mai ales,
de cum va ieși...*

Pace

*lăstuni tulbură liniștea-n amiezi
răscolitoare clipe prind contur
dospesc noian de vise în azur
in arșița albastrelor cirezi*

*pe cumpeni ca un galben titirez
un soare-și picură miasme-n jur
pătând ce-a mai rămas curat și pur
cu raze cununate cu zăpezi*

*istorii vaste clipocind pomezi
se năruiesc pierind în golul sur
gânduri golașe ostenesc matur
peste oceane de steluțe verzi*

Poezia

*îmi imaginez poezia
ca pe o femeie frumoasă
căreia nu-i lipsește nimic
căreia nu-i poți adăuga nimic
fără a-i știrbi din perfecțiune
poate eventual un fard
sau un parfum
desigur poți imagina orice
la îmbrăcăminte
meritul poetului
este acela de
a avea inspirația
să găsească
ceea ce i se cuvine
poate tocmai de aceea
mă pierd
uitându-mă
după toate femeile frumoase
care au ceva personal*

*în felul de a se îmbrăca
din fiecare aș lua
câte ceva pentru
a o îmbrăca
pe a mea*

*sunt tot mai sigur
pe ceea ce
știam mai demult,
din oficierea slujbei
la catedră
că poezia adevărată
e aceea
ce ne redă viața
prin ochii
poetului*

Poezia-vis

*orice poezie
nu poate fi
decât un vis*

*prea se înlănțuie
toate
într-o formă
total deosebită
de forma firească*

*prea e metaforizată
sau alegorică
încât trebuie citită
de mai multe ori
până când descoperi
un sens
ce poate fi
sau nu poate
depinde de*

unghiul de vedere

asemenea frumuseți plăsmuite

nu pot fi

decât în vis

iar trezirea este

cu atât mai jalnică

cu cât

vibrația în fața plăsmuirii

fusese mai puternică

poetul mai poate arareori

să recompună virtualul

și-atunci poezia

este un

adevărat puzzle

după harul

creatorului

Cuprins

Geografii literare, de Nicolae Băciut/5

Psalm/7

Imn/10

Închinare/12

Scrisoare la post restant/16

Ecouri din Goga/20

Așteaptă-mă la poarta poeziei/22

Tânguire/26

Singurătate/ 26

Pe înserat/28

Convingeri/29

Bilanț ??/30

ÎNCHINARE LUI BLAGA/31

Pax magna/33

Recviem la Lancrăm/34

La cumpeni de dor/35

Pașii profetului/38

Rondel cruciat/40

În lan/41

Plâns la curtea-nsinguratului/43

Primăvară/45

IMNELE TRANSILVANIEI/47

Litanie, toamna/49

Voievodului întru carte GHEORGHE

ȘINCAI/52

Domn/54
Să te-nsoțească acolo.../55
Duhul lui Iancu/58
La Prut/60
Recitind ILIADA/63

GEOGRAFIE INTIMĂ/67

Acasă, la RÂCIU, pe vremuri/69
Acasă/72
Caleidoscop/74
Târg de țară. La Râciu/76
A înflorit magnolia la TÂRGU-MUREȘ/78
Plouă. La Meștera/81
Toamnă. La COVASNA/83
Sufletele străbunilor mei/86
Străbunele sihle/88
Toamnă pe alei. La VATRA DORNEI/89
La ARAD. În cetate/90
La DULCEA/92
ADDENDA/94
Zămislire/97
Elegie de cireșe amare/99
Pace/102
Poezia/103
Poezia-vis/105